

že 130 let puščamo sledi...

OSNOVNA ŠOLA
ANTONA TOMAŽA LINHARTA
RADOVLJICA

ZBORNIK OB 130. OBLETNICI PODRUŽNIČNE ŠOLE MOŠNJE

“Vsak človek nosi v sebi zlato zrnje.”
(Florence Scovel Shinn)

Prispevke za zbornik so zbrali in pripravili:

- učiteljice PŠ Mošnje
- sedanji in bivši učenci PŠ Mošnje
- bivši zaposleni PŠ Mošnje

Izdala: Podružnična šola Mošnje (Osnovna šola A. T. Linharta Radovljica)

Uredila in oblikovala: Mateja Poklukar Šmit

Lektorirala: Alenka Vurnik

Natisnila: Tiskarna Radovljica, d. o. o.

Naklada: 120 izvodov

Mošnje, december 2024

Spoštovani učenci, učitelji, starši in prijatelji,

z veseljem vam predstavljamo poseben izvod našega zbornika, ki obeležuje 130 let naše Podružnične šole Mošnje. Ko se ozremo nazaj na vsa te dolga leta, lahko vidimo ne le številne spremembe, ki so zaznamovale našo šolo, temveč tudi neprekinjen tok znanja, ljubezni do učenja in skupne rasti, ki nas povezuje. Vsaka generacija učencev, učiteljev in staršev je prispevala svoj delež k zgodbi naše šole in vsak posameznik je pomemben del tega mozaika. Naši učenci, sedanje in nekdanje generacije, so srce in duša naše šole. Njihove sanje, dosežki in strasti so tisto, kar nas žene naprej. Učitelji, ki so se skozi leta trudili za kakovostno izobraževanje in osebno rast, so neprecenljiv del te zgodbe. Starši pa so bili stalna podpora in zavezniki, ki so prispevali k uspehom naših učencev. Zbornik, ki ga držite v rokah, je rezultat sodelovanja vseh nas. V njem boste našli zgodbe iz preteklosti, prispevke sedanjih učencev, misli učiteljev, obletniške misli in še mnogo več. Upamo, da vam bo ta zbornik prinesel veselje, ponos in spomine na vse, kar smo skupaj dosegli. Naj bo ta obletnica priložnost, da se spomnimo, koliko smo skupaj dosegli, a hkrati tudi, da pogledamo naprej in sanjarimo o prihodnosti, ki jo bomo skupaj ustvarjali. Ponosni smo na našo dolgo in bogato zgodovino ter na vse tiste, ki so k temu prispevali.

Ob 130-letnici naše šole vam želim, da z veseljem in ponosom gledate na preteklost, z optimizmom in entuziazmom pa stopate v prihodnost. Hvala, da ste del te čudovite zgodbe.

Vsem vam želim prijetno branje in še mnogo uspešnih let!

Hvala in vse dobro!

dr. Tatjana Pretnar

vodja PŠ Mošnje in učiteljica 3. razreda PŠ Mošnje

Zala Tajmer, 5. M

Lina Mordej, 5. M

Nika Baloh, 5. M

MOJI SPOMINI NA POUČEVANJE NA PODRUŽNIČNI ŠOLI V MOŠNJAH

Že kot majhna deklica sem si želela postati učiteljica, saj sem se na svoji poti šolanja srečala s kar nekaj učitelji, ki so mi bili vzor. Daljnega leta 1982 se mi je želja uresničila in v mesecu oktobru sem se zaposlila na OŠ Antona Tomaža Linharta.

Moja prva služba se je pričela prav na podružnični šoli v Mošnjah. V mesecu oktobru sem v 3. razredu nadomeščala učiteljico, ki je bila bolniško odsotna. Še danes se spominjam svojega prvega dne poučevanja. Z avtobusom sem se pripeljala v Podvin in na poti do šole ponavljala učno snov. Ko pa sem vstopila v učilnico, nisem vedela, kako naj začnem. Učenci so tiho sedeli in me začudeno gledali. Verjetno so pričakovali nekoga starejšega. Takrat sem ugotovila, da poučevanje ni samo podajanje učne snovi, temveč še mnogo več. Biti učitelj je poslanstvo, saj moraš učence tudi spodbuditi k učenju in jih vzgajati v vedoželjnosti.

V šolskem letu 1982/83 sem na Podružnični šoli Mošnje poučevala tudi v oddelku male šole, kot pripravo na vstop v prvi razred. To je bila moja prva generacija in z mnogimi izmed njih sem se ponovno srečala, ko so pripeljali v šolo svoje otroke.

Po dvajsetih letih poučevanja na drugih šolah, sem se z veseljem vrnila v Mošnje. V kolektivu smo se dobro razumele, druga drugo dopolnjevale in bile zelo ustvarjalne, zlasti na kulturnem področju. Z veseljem smo pripravljale različne prireditve za starše in krajanje, na katerih so nastopali naši učenci, ki so s svojimi nastopi vedno navdušili občinstvo.

Prijateljske vezi sem navezala tudi z nekaterimi krajanji, s katerimi smo imeli skupne projekte. Nepozabno je bilo sodelovanje z gospo Vido Janc, pri kateri smo s prvošolčki večkrat pekli kruh v krušni peči. Veliko nam je pomenilo tudi vsakoletno druženje z gasilci.

Še posebno so se mi v spomin vtisnila leta, ko sem se soočila s poučevanjem gluhe učenke Iris Breganski. Mnogo svojega prostega časa sem namenila pripravi učnega gradiva. Iris je tako premagala velike ovire na začetku šolanja, sama pa sem pridobila ogromno znanja, ki sem ga lahko uporabila pri poučevanju kasnejših generacij. In na vse to ni pozabila, tudi ko je dosegla izjemne uspehe v športu. Na poletnih olimpijskih igrah gluhih v Braziliji je osvojila dve bronasti medalji. Želela je, da se ji pridružim ob sprejemu v Radovljici, kjer se mi je še enkrat zahvalila za ves moj trud.

Lahko rečem, da je bila šola v letih mojega poučevanja v Mošnjah skoraj moj drugi dom. V njej sem se dobro počutila in z veseljem prihajala na delo. Moji najljubši učilnici sta bili igralnica in učilnica v mansardi, kjer sem vrsto let z veseljem uvajala prvošolčke v svet znanja. To šolo sta obiskovala tudi moja hči in sin, ki imata na šolanje zelo lepe spomine.

Svoje znanje in izkušnje sem vedno delila tudi z mlajšimi kolegicami in mnogim učiteljicam sem bila mentorica. Vesela sem, da nadaljujejo naše delo, kar je bilo lepo prikazano na prireditvi ob 130 letnici šole. Vsa pohvala za tako lepo izvedeno prireditev.

In tako se je prav na podružnični šoli v Mošnjah tudi sklenila moja učiteljska pot. Mnogi učenci so se mi zasedrali v srce in se jih še danes z veseljem spominjam, pa čeprav to niso bili le pridni učenci.

Kaj je ob zaključku poučevanja lahko še lepšega kot to, da se te otroci radi spominjajo in imaš lepe spomine na poučevanje v Mošnjah.

Bojana Triplat

NAŠA ŠOLA

Sredi Mošenj tam šola stoji,
ki pravi šoli na zunaj nič podobna ni.
V njej se cel bataljon otrok uči
brati, pisati, računati cele dni.

Že dolgo in pestro zgodovino ima
in to se ji na zidovih že pozna.
V njej učiteljice marljive
počasi postajajo že sive.

Otroci so pridni in veseli,
da vse po vrsti bi radi objeli.
Vsako šolsko leto začnejo polni energije,
ki do prvomajskih počitnic že kar malo izgine.

Kljub vsemu vsako leto dokažejo,
da učno snov brez težav usvojijo,
se vse odlično naučijo
in zato svoj učni uspeh kot pravi junaki proslavijo.

Nace Kapus, 4. M

Sofija Dolenc, 4. M

Tevž Rožič, 5. M

V šoli nabirajo si novih izkušenj,
tako življenjskih kot tudi pravih preizkušenj.
Hodijo na športne, kulturne, tehniške,
naravoslovne dni,
se tam sprostijo, zato jim čas res hitro beži.

Obiskujejo interesnih dejavnosti ogromno;
Fitko, nogomet, košarka, gimnastika, plesne
vaje,
da razmigajo okončine svoje.
Pevski zbor, prepevalnice, dramski in prometni
krožek,
pri katerem kolo zna voziti prav vsak korenjak.
Rdeči križ, Ustvarjalnice, Tačke pomagačke,
kjer psička Amy je otroke razveselila kot male
račke.

Vesela šola, bralna značka,
da zna knjige na pamet že domača mačka.

Včasih zagodejo tudi kakšno »nesrečo«,
za katero krivca najti je večkrat res kot prazniti
prazno vrečo.

Na splošno se super imajo
in življenjskih lekcij že ogromno poznajo.

Mateja Poklukar Šmit, učiteljica 1. razreda PŠ
Mošnje

MOJI SPOMINI NA OBISKOVANJE OSNOVNE ŠOLE MOŠNJE

Moj prvi vstop v Osnovno šolo Mošnje je bil 5. september 1960. Četrty razred sem zaključila 21. 6. 1964. V prvem in drugem razredu je bila razredničarka Mihela Kristan, v tretjem Fani Žlebir, v četrtem Franc Pavlin, ki je bil tudi ravnatelj šole.

Dvakrat letno smo prejeli Izkaz o uspehu in vedenju, še takratne Ljudske republike Slovenije. Ocenjeni smo bili iz šestih predmetov, in sicer: slovenskega jezika, spoznavanja prirode in družbe, računstva z geometrijo, telesne vzgoje, likovnega pouka ter glasbenega pouka.

Ocenjeno je bilo tudi vedenje.

V prvem razredu smo bili sprejeti v Zvezo pionirjev s svečano pionirsko zaobljubo, da se bomo pridno učili in delali, da bomo spoštovali starše in starejše ljudi ...

V šolo smo hodili peš, pozimi smo »gazili« pot po neprehojenem snegu. S Črničca smo šli po gozdni poti, prečkali brv čez potok Dobruša, ki je ob nalivih narasel, zato nas je bilo kar malo strah. Vračali smo se po isti poti, le da smo si vzeli čas za razne »vragolije«. Učilnice so bile ogrevane z drvmi, razredniki so nalagali peč med poukom, da nam je bilo toplo.

V šolskih klopih so bili nameščeni »tintniki« s črnilom, v katere smo namakali pero peresnika. Če smo preveč pritisnili, se je naredila »packa«, popivnali smo jo s pivnikom, jo radirali, a je večkrat nastala »luknja« na listu v zvezku.

Najbolj smo se veselili športnih dni, malico so nam pripravili starši, katero smo pojedli z veseljem po peš hoji.

Na proslavah smo deklice nosile belo bluzo in modro krilo, dečki pa belo srajco in modre hlače, vsi pa rdečo ruto in modro kapo z značko. Imeli smo svoj pevski zbor, ki ga je vodil ravnatelj šole Franc Pavlin.

Radi smo se igrali igro »med dvema ognjema«, v učilnici pa »leti, leti«.

Na to šolo imam lepe spomine, vesela sem, da jo sedaj obiskujeta vnukinja Zala in vnuk Aljaž.

V tej šoli sem se počutila prijetno, prijetno počutje pa želim tudi vsem zaposlenim, učenkam in učencem vaše šole.

Jana Tajmer

Svit Potočnik, 5. M

gospod Franc Pavlin, nekdanji vodja PŠ Mošnje, ki je v šoli tudi stanoval kot zborovodja pevskega zbora

Lina Mordej, 5. M

Gospod Branko Pirih je dolga leta na PŠ Mošnje vodil zelo uspešne otroške pevske zборе. Nastopali so na vseh vaških kulturnih prireditvah, na občinskih revijah, kjer so se zelo pogosto uvrstili še naprej na regijska tekmovanja.

Gospa Breda Pirih, dolgoletna šolska gospodinja, je skrbela za okolico šole, njen vrt, za njeno čistočo, za šolsko kuhinjo, zadovoljstvo otrok, učiteljic in krajanov. Njeni spomini segajo v izgradnjo dodatnih dveh učilnic in stranišča v mansardi šole, ki sta bili nujno potrebni za pričetek devetletke leta 2003. V tistem lasu so se učenci z učiteljicami preselili v kulturni dom in v stari gasilski dom, kjer je bila tudi šolska kuhinja z jedilnico. Delo v takih razmerah ni bilo rožnato, saj je bilo prostora za kuhanje, glede na število učencev, res zelo malo, prav tako pa je bilo v jedilnici prostora le za 10 učencev.

učenci med malico

pogrinjek za nove prvošolce

kuhinja v času izgradnje mansarde

GENERACIJA 1987

mala šola

1. razred

"Najlepši spomin se mi pojavi, ko gledam svojega otroka, ko se zjutraj povsem sam peš odpravi v šolo z nasmeškom na obrazu ... kot mi nekoč ... kot da bi bilo včeraj ... kot da se v vsem tem vmesnem času ne bi nič zgodilo."

Robert Bremec

2. razred

4. razred

MALIM
MALIM SO VŠEČ
VSE LEPE REČI
KOT RECIMO MAVRICA,
KOT RECIMO PRAVLJICA,
MALIM SO VŠEČ
VSE ČUDNE REČI,
KOT RECIMO ZMAJ,
KOT RECIMO SLAJM.

IZABELLA
LOVREC KAVČIČ
2.M

NANDE SE UČI BRATI
OTROCI SO VPRŠALI NANDETA
KAM GRE. HOTEL JE ITI V
DRUGI RAZRED, NAMESTO TJA
JE ŠEL V PETI RAZRED, ZELO
RAD BI SE NAUČIL BRATI.
ŠEL JE V KNJIŽNICO, TAM
JE VZEL KNJIGO, V ŠOLI!
POTEM JE ŠEL DOMOV IN
DO NOČI BRAL. DRUGI DAN
JE ODŠEL V ŠOLO IN BRANJE
MU JE ŠLO ZELO DOBRO OD
ROK.

IVANA ZUPAN, 2.M

GENERACIJA, KI JE NI BILO

Bilo je leto 1990, ko je 10 otrok prvič prestopilo prag osnovne šole v Mošnjah in sedlo v šolske klopi. Sprejela nas je učiteljica Nada, ki jo imam še danes v lepem spominu. Začeli smo takrat z malo šolo. Imeli smo 6 let. Mala šola je bila priprava na "pravo" šolo in ocen še nismo imeli. Prav tako na koncu šolskega leta nismo prejeli spričevala.

To je bilo naše prvo leto v (mali) šoli in prvo leto v Podružnični šoli Mošnje, za katerega pa se je izkazalo, da je bilo tudi edino leto za nas v Mošnjah. Takrat nas je bilo premalo za svoj razred, zato je 7 otrok obleklo rumene rutke, si optalo torbe na hrbet in se v prvi razred podalo v Radovljico. Trije otroci pa so počakali še eno leto v Mošnjah. S 1. 9. 1991 smo tako šolo začeli v veliki šoli v Radovljici in smo generacija, ki je v Mošnjah ni bilo.

Bilo bi tudi zanimivo vedeti, koliko je bilo oz. ni bilo takih generacij, ki jih ni bilo, v 130 letih delovanja šole.

Marjanca Cvenkelj Bevk

ZABAVNA MATEMATIKA
MENI JE BILA V PRVEM
RAZREDU VŠEČ MATEMATIKA.
PRI URI SMO SE UČILI ŠTEVILA
DO 20. MOJA SOŠOLKA JE
NAMESTO ŠTEVILA „NIČ“
REKLA „NIČNAJST“.
VSI SMO SE SMEJALI,
TUDI UČITELJICA.
EMA VNUK, 2. M

Aneja Kalan, 4. M

BANANA JE SMEŠNA
JAZ SEM BANANA,
TI PA NE. IMAM
OLUPEK, TI PA NE.
IMAM VICE, TI PA NE.
VICE MI BI HOTEL VZETI,
PA GA NISI VREDEN.
NO, SAJ SAM PREDOBRO
VEŠ, KAJ BI DAL, DA BI
BIL BANANA. TEBE
VSAK TAKOJ POJE, MENE
PA NOBEDEN.

EVA JEŠE, 2. M

Nik Novšak, 5. M

Svit Potočnik, 5. M

ŠOLA

Šola, prelestna, modra gospa,
je po navadi sred' kraja doma.

Nihče se ne vpraša, zakaj tam stoji,
kar samoumevna vsem se nam zdi.

A ko se potihoma vrata odpro, se nekaj zgodi.
Stavba ta modra, glej, oživi.

Koraki tihi, glasni, dolgi, kratki, plahi in zvedavi v šolo prihitijo,
da siva gospa zavetje jim da.

V ŠOLI

V šoli vse se naučimo,
od branja do pisanja,
računanja, risanja,
barvanja in klepetanja.

Učimo se ocenjevanja,
pa tudi tekmovanja,
preverjanja in
zlogovanja.

Ko pa se pouk konča
in je konec šolskih muk,
hitro odhitim domov,
k moji mami v uk.

Naslednji dan pa nasmejan,
ker bo v šoli spet dober dan,
ko spoznavam svet,
da bom z znanjem ves odet.

Lan Blatnik, 3. M

V razred jih sprejme nekdo, ki glavam zvedavam znanje deli,
jim tudi prisluhne, svetuje, miri.

V šoli lepo je, vsak nekaj dobi,
če le je pripravljen, da se uči.

Znanje, prijateljstvo in spoštovanje
z vseh strani, so temelj, ki našo družbo gradi.

Najlepše je v šoli,
ko sreča, veselje žari iz oči.

Urška Ambrožič, učiteljica 4. razreda PŠ Mošnje

Lucija Cvenkelj in Lovro Markelj, 2. M

Vita Križaj, 2. M

Iza Marolt, 4. M

Ema Vnuk, 2. M

PODRUŽNIČNA ŠOLA MOŠNJE

Podružnična šola Mošnje ima v mojem srcu posebno mesto. V njej sem začela svojo pot osnovnošolskega izobraževanja, saj sem jo kot učenka obiskovala prva štiri leta svojega šolanja. Kot otrok sem izjemno rada nastopala na šolskih in krajevnih prireditvah, tako s pevskim zborom kot tudi z različnimi recitacijami ali igrami. Šola v Mošnjah se mi je zdela prijetna in topla – kot »ena velika hiša« z otroki, učitelji in kuharico.

Ob misli nanjo se še danes z nasmehom spomnim svojih prvih prijateljstev, prve ljubezni, pa tudi prve tihe želje postati učiteljica. Usoda ali naključje sta hotela, da je prav ta šola zadnjih devet let prostor, kjer opravljam poklic, za katerega sem se izsolala – poklic profesorice razrednega pouka. Pri delu z otroki uživam in se trudim, da bi tudi jaz dala svojim učencem to, kar je meni dala podružnica: pomembnost vrednot, občutek domačnosti ter vsakemu otroku dati vedeti, da je pomemben in dragocen. Podružnica Mošnje s svojimi raznolikimi dejavnostmi mlade vzgaja v spoštovanju do naravnih lepot tukajšnjega kraja, do ljudi in tradicije. Prav to je neprecenljiva dota, ki jo lahko učencem da majhna šola, zato upam, da bo podružnica obstala še mnogo let.

Anita ERMAN, učiteljica 2. razreda PŠ Mošnje

Bono Potočnik, 2. M

Pia Križaj, 4. M

Ivana Zupan, 2. M

TORBA ME JE NESLA V NAROBE ŠOLO

Nekega dne me je torba nesla v narobe šolo.

Ko sem šel v šolo, sem kihnil in odpotoval v narobe svet. In ko sem bil tam, nisem jaz nosil torbe, ampak je torba nosila mene v šolo. Ko sem prišel v šolo, bi lahko rekel, da je bila to narobe šola.

V šoli nas ni učila učiteljica, ampak smo mi učili njo in tudi eden drugega. Ko smo se učili, smo sedeli na mizi in zvezke smo imeli na stolih. Ko pa je bila malica, je malica hotela pojesti nas, ne pa mi nje in zaradi malice smo potem pol ure tekli po razredu, ker nas je lovila. Ustavili smo jo tako, da je učiteljica vzela metlo in jo pregnala, da smo imeli lahko potem spet pouk. Ko je kuharica hotela pomiti skodelice in krožnike, ni ona začela pomivati skodelic in krožnikov, ker so oni začeli umivati kuharico. Po malici je bila ura športne vzgoje. Takrat so kolebnice skakale okoli nas, žoge so igrale nogomet z nami in nas metale v koš, ko so igrale košarko, in oprimki so po nas plezali. Ko smo se šli skrivalnice, si se moral skriti čim slabše, saj je tisti, ki je bil najden zadnji, štel. Ko smo se šli kamen, škarje, papir, je bil najboljši tisti, ki je izgubil.

Pri naslednji uri, ko je bila na vrsti likovna umetnost, bi morali risati s čopiči, ampak so čopiči risali z nami na papirje. Tudi pri uri glasbene umetnosti nismo peli pesmice, ki je bila napisana v zvezku, ampak je pesmica pela pesem, ki jo je videla na nas. Nato sem ponovno kihnil in odpotoval nazaj v navadni svet in odšel v šolo k pouku.

Pouk v šoli se je pravkar začel. To pomeni, da sem bil v narobe šoli petnajst minut, meni pa se je zdelo, da sem bil tam cel dan. Sošolcem sem med odmorom razlagal, kaj vse se mi je dogajalo pred šolo v narobe svetu in z zanimanjem so me poslušali.

Peter Ilc, 5. M

Meta Tršan, 4. M

V PRVEM RAZREDU
MENI JE BILO V PRVEM
RAZREDU VŠEČ, KO SMO BILI
V KNJIŽNICI. PA TUDI ŠPORT,
KO SMO SE IGRALI GNILO JAJCE,
PRAV TAKO SEM UŽIVALA NA
LUTKOVNI PREDSTAVI IN KO
SMO SADILI SONČNICE. MENI JE
ŠOLA VŠEČ.

ZOJA ŠMID 2.M.

Nika Baloh, 5. M

BUČE
BUČE ŽE REŽEMO,
PO VASI ŽE HODIMO,
SLADKARIJE POBIRAMO
OD HIŠE DO HIŠE.

AVA BEZJAK, 2.M

NOČ V ŠOLI

Ko sem doma delala domačo nalogo in vsake toliko časa pojedla rižev kreker, je na vrata nekdo potrkal. »Poštar!« sem zavpila in stekla do vrat. Odprla sem vrata in bil je moj prismojeni učitelj Andrej Lišček. V sebi sem rekla »Kaj za vraga?« Očka je pritekkel iz kuhinje in vprašal, kaj je narobe. Rekla sem, da je samo učitelj Andrej, skomignila z rameni in stekla v sobo.

Ko sem prišla v kuhinjo, sem izvedela, kaj se dogaja. V četrtek bomo prespali v šoli! Bila sem zelo vesela, a hkrati preplašena. Bratec si je želel iti z mano.

Naslednji dan je bila sreda. Učitelja sem vprašala, če lahko v šolo pride z mano prespat tudi moj bratec Leon. Kljub temu da je učitelj to dovolil, sem se odločila, da mu bom rekla, da ne more.

V četrtek je bilo v šoli noro. Dobila sem kar dve petici v enem dnevu! Dan je šel, kot bi nekdo tlesknil s prsti. Doma sem spakirala vse, kar sem potrebovala: oblačila, zobno ščetko in pasto, zvezke in torbo. Ko je bila ura sedem in pet minut, sem odšla na avtobusno postajo skupaj z bratcem Leonom, ker se je oče dogovoril, da ga moram vzeti s sabo.

V šoli sem Leonu pokazala stranišče, razred ter mu predstavila sošolce. S fanti se je dobro razumel. Gledali smo film o zmajih in se pripravili za spanje. Leon je mislil, da nas napadajo vesoljci in tudi zaspal je sredi filma. Po filmu smo zelo hitro zaspali še ostali. Očka je zjutraj prišel po Leona in ga odpeljal v vrtec, mi pa smo nadaljevali s poukom.

Sofija Dolenc, 4. M

Julija Babič, 4. M

Pavla Kranjčič, 5. M

Tevž Rožič, 5. M

NOČ V ŠOLI

Bil je navaden dan v šoli. Ura je zvonila tri, vendar ni bila tri, ampak že štiri! Vrata so bila zaklenjena, ključa ni bilo, zato smo morali prespati v šoli. Ko smo se zjutraj zbudili, so bila vsa vrata odklenjena. Ko smo stopili iz šole, se je dan prevrtel nazaj.

Spet smo bili v razredu. To se je dogajalo znova in znova.

Šli smo pogledat nadstropje višje. Tam so bila kovinska vrata za v garderobo, ki so se odklepala s kartico. V najvišjem nadstropju so bila še ena vrata, do katerih pa nismo mogli priti. Odklepal jih je ključ, ki je bil na omari v našem razredu. Ko smo ga končno našli, smo najprej odklenili vrata s kartico. Tam je bila ročka, ki smo jo morali potegniti. Odprli smo vrata v klet.

Ko se je vse to dogajalo, je bila noč, ko pa nam je končno uspelo odpreti vrata, smo se zbudili in kar naenkrat smo bili zunaj šole. Po nesreči sem spet stopil na ploščico pred šolo in dan se je spet prevrtel nazaj. Spet je bila noč. Skozi okno smo opazili predor, ki je vodil do igrišča. Tam je bil labirint, v katerem smo se izgubili. Ko smo našli izhod, smo bili končno svobodni.

Matevž Frantar, 4. M

Zala Tajmer, 5. M

Oliver Bevk, 2. M

ČE BI BIL UČITELJ

Če bi bil učitelj, bi imel veliko, lepo učilnico. Moji učenci bi se morali zelo učiti. Vsak teden bi pisali test. Enkrat na teden bi imeli 4 ure, ostale dni pa 6. Bil bi zelo strog. Učilnico bi imel v drugem nadstropju. Vse skupaj bi imel 17 učencev (10 dečkov in 7 deklic). Ko bi ocenjeval, bi jih klical po abecednem vrstnem redu. Ne bi jih peljal v šolo v naravi. Vsak mesec bi imeli športni dan, tehniški dan pa na tri tedne. Jaz bi imel ob petkih samo 3 šolske ure. Učenci bi imeli zelo dobre ocene. Domačo nalogo bi imeli narejeno vsak dan. Ko bi prišel v razred, bi me vedno pozdravili. Spise bi pisali brez napak. Vedno bi prišli točno v razred. Med odmori bi se lepo igrali in ne bi tekli po razredu, kar bi pomenilo, da nikoli ne bi imel govorilnih ur. Po malici bi učenci vedno sami od sebe pospravili za sabo. Nikoli ne bi izločali drugih učencev. Zelo bi bili pridni in bi se lepo vedli.

Martin Zupan, 4. M

Anja Mitkovska, 4. M

Anja Mitkovska, 4. M

ČE BI BIL UČITELJ

Če bi bil učitelj, bi imeli učenci pri meni po 60 minut odmora in po 45 minut pouka. Zjutraj bi popil kavo in šel v službo. V razredu bi ves čas nekaj gledali. Zvezki bi bili digitalni, za igrače bi imeli Play station 5, da bi igra lahko trajala po celo uro. Namesto risanja črt z ravnilom, bi se črte risale kar same. Za mizo bi imel gumb za malico. Če bi šli na športni ali tehniški dan v drugo državo, bi se samo teleportirali. Malico bi nam poslali po hitri pošti prek interneta. Na tehniškem dnevu bi si vse zapisali v telefon. Sporazumevali bi se preko e-maila. Po koncu pouka bi vsi šli na kosilo in takoj domov. Učence bi kaznoval tako, da drugi dan ne bi smeli priti v šolo.

Jaka Mlinarec, 4. M

Brin Aljančič, 2. M

Lina Mordej, 5. M

V ŠOLI
 V ŠOLI SEM SE IMELA ZELO
 LEPO, SPLOH KADAR SMO
 IMELI LIKOVNI POUK. TUDI
 MI JE BILO ZELO VŠEČ,
 KO SMO SPOZNALI KAKŠNO
 NOVO PESMICO ALI ZGODBICO,
 PA KO SO BILE MAŠKARE
 IN SMO ŠLI NA SPREVOD PO
 VAŠI.

LUCIJA CVENKELJ, 2. M

Lucija Cvenkelj, 2. M

Sara Jelovčan, 2. M

VSI NA ŠOLI SE IMAMO RADI

V prvem razredu uči Mateja,
 v drugem gospa Anita,
 v tretjem gospa Tatjana,
 v četrtem gospa Urška
 in pri nas v petem gospa Viktorija.

V prvem se veliko igrajo.
 ampak naučijo se brati, pisati in računati.

V drugem pa veliko berejo.
 tudi se malo igrajo,
 ampak se učijo veliko novih stvari.

V tretjem pa so že ocene,
 učijo se poštevanko in
 oceni se vse, kar na misel jim pride.

V četrtem je lepo.
 Učijo se računati pisno
 in dobijo dva nova predmeta,
 družbo ter naravoslovje in tehniko.

V našem petem je že težje,
 znati moramo že več,
 dobimo pa tudi gospodinjstvo,
 to je prava reč.

V naši šoli je lepo,
 vsi radi pojemo,
 se učimo in igramo.

Vsi se imamo preprosto radi.

Nika Baloh, 5. M

MOJI SPOMINI NA ŠOLO

Ko sem prvič prišla v šolo, se mi je zdela velikanska. Zelo me je bilo strah in sploh nisem mogla še razmišljati, kako bo šele, ko bom prišla v Radovljico. V drugem razredu mi je bilo lažje. Sedaj sem v 4. razredu.

Anja Mitkovska, 4. M

Zala Tajmer, 5. M

Ko sem prišel v 1. razred, se mi je šola zdela zelo težka, potem pa je bilo vedno lažje. Moj najljubši predmet je šport. Pri športu se najraje igram med dvema ognjema.

Jaka Mlinarec, 4. M

Peter Ilc, 5. M

Ko sem prišla prvič v šolo, me je bilo zelo sram. Po sprejemni prireditvi smo šli v šolo, kjer smo pojedli mafin za malico, ki je bil zelo dober. Postalo mi je tako všeč, da sploh nisem hotela domov.

V prvem razredu sem v šolo prinesla svojega zajčka Rubi. V tem šolskem letu sem imela ravnilo, ki se je upogibalo. Ko je sošolka vzela svojo šablono, jo je tudi hotela upogniti,

vendar je počila!

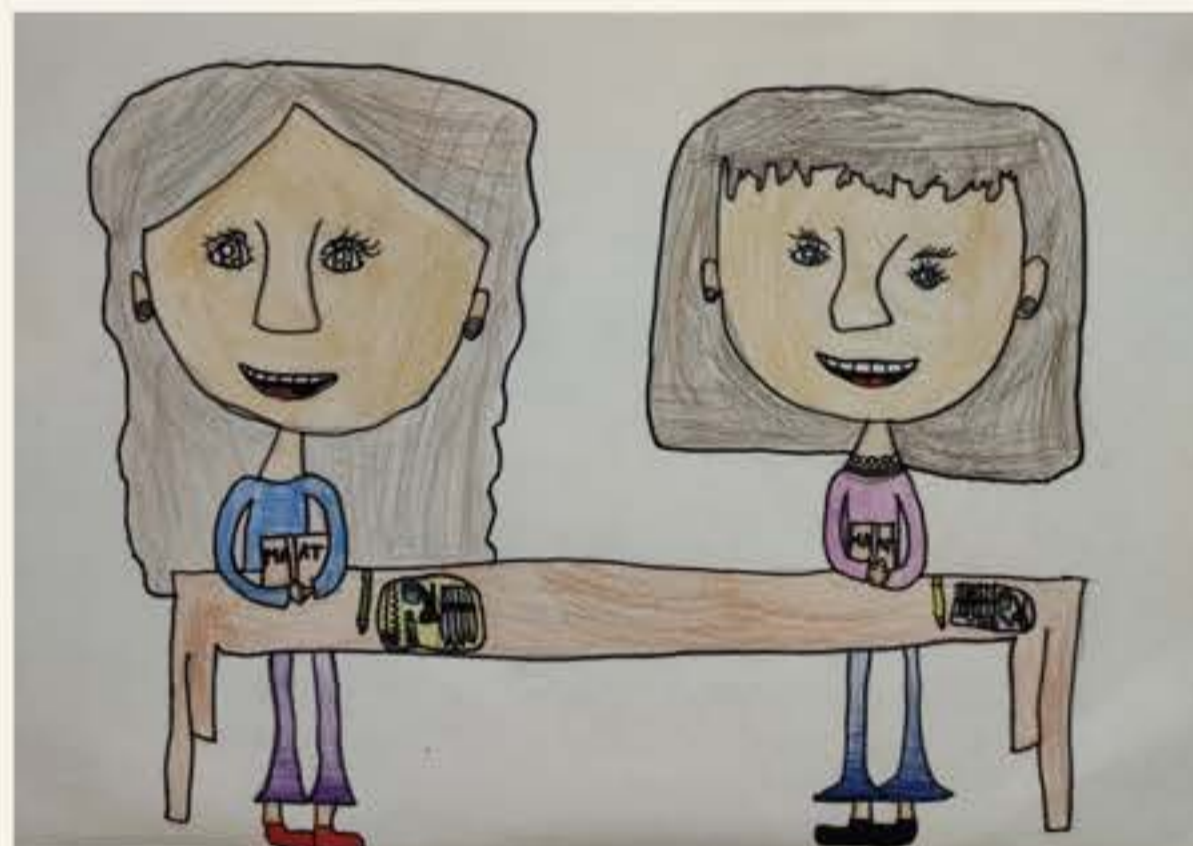
Julija Babič, 4. M

Nik Novšak, 5. M

Ko sem prvič prišel v to šolo, sem se počutil zelo dobro, ker sem spoznal nove sošolce in sošolke. Spoznal sem tudi druge otroke iz naše šole. Sedaj pa poznam že skoraj vse in se z njimi zelo dobro razumem.

Martin Zupanc, 4. M

Andreja Vovk Marković, 4. M

Spominjam sem svojega prvega šolskega dne. Ko sem prišla v šolo, nas je razredničarka odpeljala v dvorano, kjer so nam starejši učenci pripravili predstavo. Po predstavi nas je učiteljica odpeljala v naš razred, kjer smo dobili rumene rutke ter se posladkali s sokom in mafinom.

Pia Križaj, 4. M

Pia Križaj, 4. M

DOGODIVŠČINE TIANA PRAPROTNIKA V ŠOLI V NARAVI

Zgodaj zjutraj smo šli na avtobus v Faro. Ko smo prišli tja, smo si najprej ogledali šolo in se namestili v sobe. Tam smo razpakirali kovčke in šli k potoku. Raziskovali smo, ali je potok čist. Ko smo nehali raziskovati, smo imeli malico. Po malici smo šli v adrenalinski park. Bila je noč on pojedli smo večerjo ter šli spat. Naslednji dan smo po zajtrku šli ponovno v adrenalinski park, ki je bil od prejšnjega še višji in večji. Po tem smo pekli kruh v obliki psa. Ko se je znočilo, smo pojedli večerjo in šli spat. V sredo smo šli do slapu Nežica, zvečer pa smo plesali do devetih zvečer. V četrtek smo šli na raft. Ko smo prišli nazaj. Smo se do večera igrali. Po večerji smo še zadnjič tam prespali, v petek pa smo se vrnili domov.

Tian Praprotnik, 4. M

Rebeka Hüll, 5. M

ŠOLA V NARAVI

Ko smo šli v šolo v naravi, smo se vozili kar dve uri! Vmes smo se ustavili za stranišče in malico. Tam so za ograjo veselo skakljale kozice in kokodajsale putke. Nato smo v ogradi opazili še medveda! Pot do našega cilja je kar trajala in trajala. Ko smo prišli do Fare, so se nam najprej predstavili učitelji, nato pa smo se zbrali v učilnici in se pogovorili o pravilih. Ko smo šli v sobe, smo s sošolkami, s katerimi sem bila skupaj, ugotovile, da je naša soba nasproti učiteljskine. Sledilo je kosilo v jedilnici. V šoli v naravi smo hodili na pohode, plezali, peli in počeli še mnogo drugih zanimivih aktivnosti.

Julija Babič, 4. M

Žan Bremec, 4. M

Zara Marjanovič, 2. M

ŠOLA V NARAVI

Ko smo v 3. razredu prvič odšli v šolo v naravi, sem pogrešala starše, še posebej takoj, ko smo se odpeljali. Kmalu sem spoznala, da je vse v redu. Tam sem se imela zelo lepo, ker smo bili v parku, plezali in hodili v hribe.

Aneja Kalan, 4. M

Mija Jovanov, 1. M

Mark Rozman, 1. M

Neža Kapus, 1. M

TORBA ME JE NESLA V NAROBNE ŠOLO (domišljjski spis)

Ali vam povem, kaj se je zgodilo danes v šoli? Torba me je nesla v šolo. Ta šola je bila zelo narobe. Ko sem prišla v šolo, me je torba odložila. Zagledala sem učiteljico, ki je bila že vsa popisana, ker jo je kuli popisal, namesto da bi ona z njim popravljala kontrolne naloge. Pri slovenščini je knjiga brala mene, namesto da bi jaz brala knjigo. Zakaj je ta svet tako smešen?! Nato smo šli na šport. Namesto da bi žoga vrgli na koš, je žoga nas vrgla na koš. Raje ne povem, kaj se je zgodilo pri naravoslovju. Pri poskusu ni učiteljica dala v posodo moka, ampak je moka stresla učiteljico v posodo. Vsi učenci smo bili že siti današnjega dne. Morali smo zdržati še dve šolski uri. Bila je družba. Učiteljica je rekla, da moramo s prstom na zemljevidu pokazati mesto Maribor. Namesto da bi mi s prstom pokazali na zemljevid, je zemljevid pokazal na nas. Bila je še zadnja ura – glasbena umetnost. Naučili smo se novo pesem. Učiteljica je želela natisniti pesem, ampak je tiskalnik natisnil učiteljico. Na srečo samo njeno sliko. Potem sem šla domov in spet me je nesla torba.

Doma se mi je zgodilo še več takih zgodb. Zvečer sem lepo zaspala in sanjalo se mi je o narobnih stvareh.

Zala Tajmer, 5.M

Erika Primc, 1. M

Anej Čebavs Bahun, 1. M

Tinkara Zupan, 1. M

RESNI ČLOVEK IN VILA

Nekoč za devetimi gorami in devetimi vodami je živel resni človek. Ime mu je bilo Bonifician Hoskenfond in star je bil 48 let. Živel je v majhni vasi po imenu Wasen. Nikoli se ni smejal, vedno je bil zelo resen. Nekega dne je šel na svoj vrt nabrat jabolka za jabolčni štrudelj. Nabral je 4 jabolka. Ko je hotel pobrati še peto jabolko, je postal zelo utrujen. Usedel se je na stol in zaspal za 40 minut. Kar naenkrat se je stol udrl v tla. Bonifician se je zelo ustrašil. Luknja je bila tako globoka, da ni mogel priti ven. Videl je tunel in šel je skozi njega. Končno je videl svetlobo. Ko je stopil iz tunela, je videl pravo pravljичno deželo.

Tam so bili slapovi iz čokolade, na drevesih so rasli bonboni, lizike, telefoni, jabolka, čarobne palice ... zelo je bil lačen. Odtrgal je jabolko in ugriznil vanj. Kar naenkrat je začel leteti. Hitro je odletel do drugega drevesa in odtrgal bonbon. Odvil ga je in pojedel. Ni več letel, ker mu je namesto nog zrasel pravi ribji rep. Hitro, kar je le mogel, se je odplazil do tretjega drevesa. Vzel je čarobno palico in namesto nog je začaral nazaj samo eno nogo. Nato jo je spremenil v gume, hodulje, roke, skodelice in na koncu so mu noge štrlele iz ušes!

Ko je končno začaral noge nazaj na pravo mesto, je hotel nazaj domov, vendar ni poznal tega kraja. Videl je, da nekaj leti mimo njega. Imelo je roza obleko in bilo je posuto z bleščicami. Na vrhu glave je imelo krono. Zakričalo je: »Heeeeeeej, vrni se!« Bonificij je spoznal, da je to vila. Izginila je v oblaku bleščic.

Začelo je deževati. Bonificij se je skrila v jamo. V njej je bilo kar sto netopirjev. Odnegli so ga do vile Eveline, ki je bila vila gozda. Živela je v velikem stolpu na vrhu gore Mont Black. Prinesli so ga do njene sobe. Vprašal jo je, če ga lahko odnese v vas Wasen. »Z veseljem.« je odgovorila. Odnela ga je nazaj domov. Šel je v svojo hišo in začel pripravljati jabolčni štrudelj, dokler se ni spotaknil ob jabolko in padel na tla. Kar naenkrat se je znašel v postelji in ugotovil, da so bile vse to samo sanje.

Meta Tršan, 4. M

Julija Babič, 4. M

Gaber Šivic, 4. M

MOJA ŠOLA

Moja šola je v Mošnjah in je Podružnična šola Antona Tomaža Linharta Radovljica. V šoli imamo sedem učilnic, kuhinjo, jedilnico, garderobe, stranišča in klet. Telovadbo imamo v Kulturnem domu Mošnje. Pred šolo imamo igrišče. V šoli se učimo, igramo in družimo. Moj najljubši predmet je šport. V šolo rada hodim, ker se veliko naučim.

Zala Mordej, 3. M

Andraž Pintar, 5. M

MOJA ŠOLA

Šola je zelo dobra,
v njej pišeš,
rišeš,
se igraš.

Po pouku se greš
ven igrat,
razgrajat
in se posladkat.

Avtobus pripelje,
se usedeš,
pripneš
in že se pelješ.

Drugi dan greš v šolo,
učiteljica te pozdravi,
te vpraša za opravičilo,
ti pa ji daš pojasnilo.

Za danes bo
dosti,
zato oprosti,
grem domov.

Evelina Potočnik, 3. M

V šolo hodim rad.

V šoli rišemo, barvamo, beremo knjige in računamo. Moji najljubši predmeti so matematika, slovenščina, šport, spoznavanje okolja, glasbena in likovna umetnost. Imamo zelo prijazno učiteljico, gospo Tatjano Pretnar. V tretjem razredu bomo šili v šolo v naravi, gremo tudi v kino, muzej, na športni dan in lutkovne predstave. V šoli imam veliko prijateljev. V šoli igramo tudi nogomet, košarko in odbojko.

Upam, da bom na koncu leta zelo uspešen
Ožbej Zupan, 3. M

Martin Zupanc, 4. M

VSE NAJBOLJŠE, ŠOLA

Vse najboljše za te,
vse najboljše za te,
vse najboljše, draga šola,
vse najboljše za te!

Na torti svečke gore,
vsak učenec to že ve,
da naša šola stara je
že 130 let.

Naj ti učenci pojo,
veliko lepega vedo,
o tvoji zgodovini
ogromno povedat' znajo.

Bomo novo stavbo dobili,
se je bomo res razveselili,
vendar spomine na staro
bomo večkrat obudili.

Neža Kapus, Tinkara Zupan, Mark Rozman, Kristina Baloh,
Valentina Biček, Erika Primc, Staš Marolt, 1. M

Žan Bremec, 4. M

Tian Praprotnik, 4. M

Meta Tršan, 4. M

Izabella Lovrec Kavčič, 2. M

ŠOLA JE VELIKA

Šola je velika, tika, tika, tika,
naj bo velika kot ogromna slika.

Želimo ji, da radi obiskovali bi jo vsi.
Ena, dve, tri, veseli se je še ti.

Štiri, pet, učimo se spet.
Šest, sedem, osem, devet,
barvice šilim že spet.

Neža Kapus, Tinkara Zupan, Mark Rozman, Kristina Baloh,
Valentina Biček, Erika Primc, Staš Marolt, 1. M

KUHARSKI KOTIČEK

V šolskem letu 2023/2024 so učenci 5. razreda pod mentorstvom Uršule Kavar in 2. razreda pod mentorstvom Petre Antolin pridno ustvarjali nove zdrave recepte in jih tudi preizkušali. Nekaj utrinkov in receptov si lahko ogledate v nadaljevanju.

TUNVIČI, ZELENJAVNIČI, SIRNIČI IN SALAMIČI

SESTAVINE (za 13 oseb):

1 ržen in 1 ajdov kruh z orehi

TUNIN NAMAZ

$\frac{3}{4}$ masla

4 žlice maskarponeja

6 pločevink tune Rio mare

sok manjše limone

drobnjak ali koruze

OBLOŽENI KRUHKI

kremni sir

1 žlica maskarponeja

300 g emmentalerja

1 mocarella v kosu

100 g mortadele

100 g puranje šunke

100 g pečenega pršuta

paprika

drobnjak

kari

kisle kumarice

učenci 5. M razreda

PRIPOMOČKI:

rezalne deske, noži, žlice, vilice, skledice, predpasniki, večja posoda

POTEK DELA:

Razkužimo mize, umijemo si roke, spnemo lase, privežemo si predpasnike in se razdelimo v skupine.

TUNIN NAMAZ

Maslo že prej pustimo na sobni temperaturi. Odpremo tunine pločevinke in odcedimo olje. Stisnemo limono. V večji skledi dobro premešamo maslo, maskarpone, tunino in limonin sok in slasten tunin namaz je pripravljen. Namažemo ga na kruh in potresemo s koščki paprike, drobnjaka ali koruze.

OBLOŽENI KRUHKI

Kremni sir v eni posodi zmešamo s sesekljanim drobnjakom, v drugi z drobno narezano papriko, v tretji pa s karijem. Narežemo kruh in namažemo z različnimi namazi. Čez namaz položimo kose emmentalerja, mocarelle, mortadele, kuhanega pršuta, puranjih prsi in zelenjave.

Vsak si lahko vzame kruhek po izbiri.

TUTTI FRUTI PLOŠČICE (domače žitno-sadne ploščice)

SESTAVINE:

50 g ovsenih kosmičev

100 g oreščkov (orehi, lešniki, indijski oreščki, mandlji ali kombinacija teh)

1 žlica mešanih semen (sezamova, lanena, čija, mak ali druga)

50 g suhega sadja (banane, jabolka, rozine, brusnice, datlji, fige, marelice ali drugo)

50 g masla

3 žlice medu

Po želji lahko tudi drobni koščki temne čokolade

PRIPOMOČKI:

rezalne deske, noži, sekljalnik, žlice, skledice, peki papir, pekač, pečica, predpasnik

POTEK DELA:

Razkužimo mize, umijemo si roke, spnemo lase, privežemo si predpasnike in se razdelimo v pare. Suho sadje in oreščke narežemo/sesekljamo. Dodamo maslo (že prej smo ga vzeli iz hladilnika), ovsene kosmiče in med. Sestavine lahko sesekljamo in zmešamo v sekljalniku. Maso oblikujemo v ploščice poljubne oblike. Ploščice damo v pekač s peki papirjem in jih v pečici segrejemo na 180 °C. Pečemo 15 minut.

Ploščice so zdrava in slastna malica, ki jo lahko vzamemo tudi s sabo na športni dan.

Brin Šivic in Žan Knez

BOŽIČNIČI S KROMPIRJEM (ražnjiči s krompirjem)

SESTAVINE:

- 1,5 kg piščančjih prsi
- 3,5 kg krompirja
- 3 bučke
- 4 paprike (rdeča, zelena in rumena)
- 4 srednji korenčki
- sol
- malo olivnega olja
- začimbe za krompir (kumina, muškati orešček, peteršilj, rožmarin, poper, posušena mleta čebula, paprika v prahu)
- po želji malo sojine omake

Zoja Marjanovič, Ian David Zupan, Tjaša Mužan, Jan Kenig

POTEK DELA:

Razkužimo mize, umijemo si roke, spnemo lase in si privežemo predpasnike. Olupimo in narežemo zelenjavo in krompir. Zelenjavo damo v eno, krompir pa v drugo skledo. Slednjega začimimo, ga malo polijemo z olivnim oljem in posolimo ter ga razporedimo po pekaču. Damo ga za 20 min v pečico (na 200 °C). Medtem operemo in očistimo meso ter ga razrežemo na kocke, posolimo in ga po želji namočimo v marinadi (olje in paprika v prahu ali sojina omaka). Nato na palčke za ražnjiče nabadamo kose mesa in zelenjave. Ražnjiče položimo na krompir, ki se je predhodno že pekel in vse skupaj pečemo še 20 min na 200 °C. Po želji zraven pripravimo še solato in kozarec vode.

Jan Kenig, Ian David Zupan, Tjaša Mužan

PRIPOMOČKI:

Palčke za ražnjiče, peki papir, serviete, predpasniki, deske, lupilniki, noži za rezanje mesa, tri večje sklede, pekač in pečica, pribor: vilice in noži.

Nataša Knez, Anika Kalan, Jakob Gal Srna, Brin Šivic, Žan Knez, Gal Jelovčan, Liza Aljančič

VEČERITOSI (PIŠČANČJI TAKITOSI)

SESTAVINE ZA 12 LAČNIH UST:

- en paket (5) velikih tortilj
- piščančje prsi
- sol
- jajce

RDEČA OMAKA:

- navadni jogurt
- paprika v prahu
- sol
- poper

ZELENA OMAKA:

- avokado
- limona
- poper
- sol
- mehiška pekoča začimba

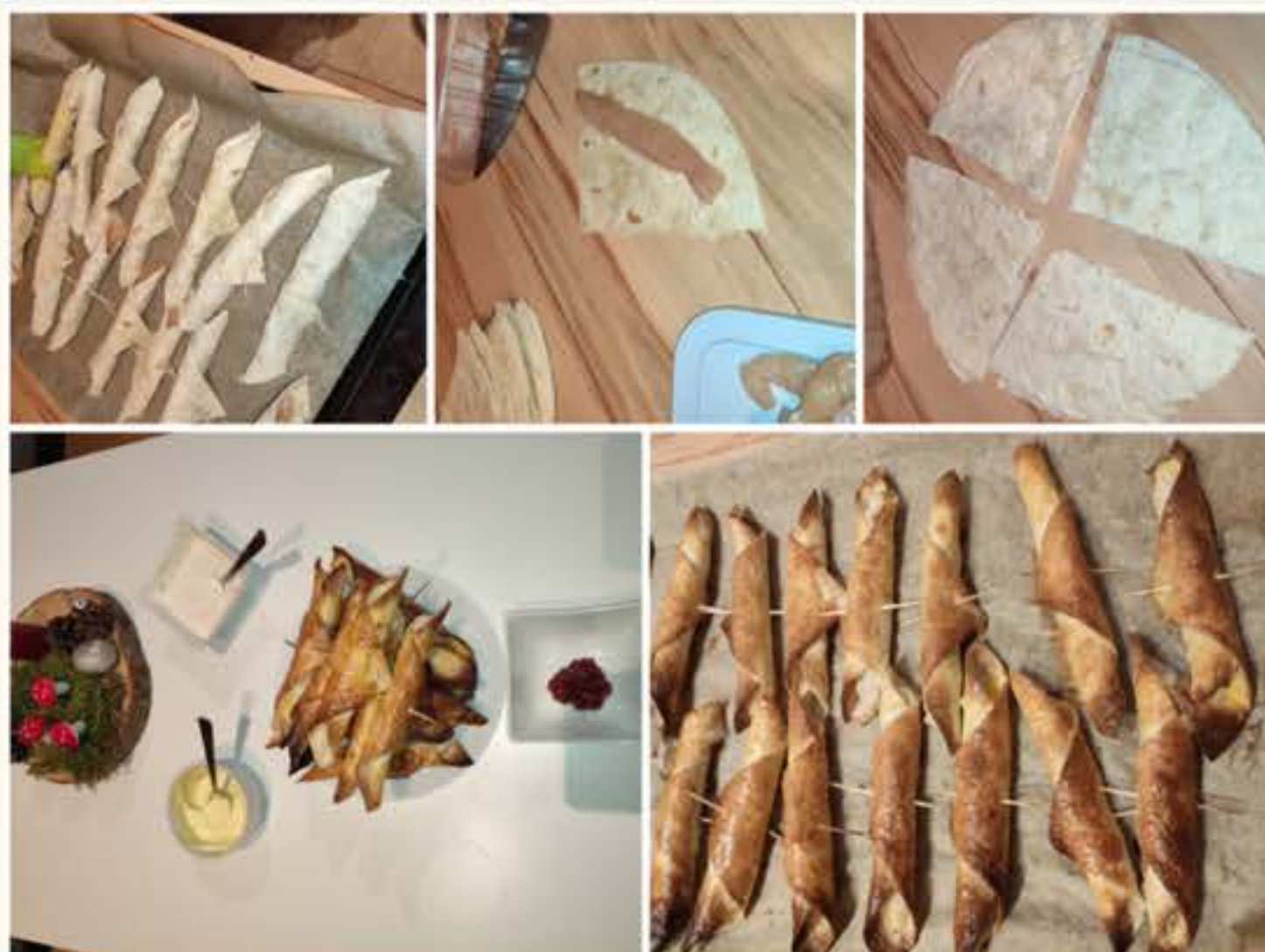
Ian David Zupan

PRIPOMOČKI:

Zobotrebci, rezalne deske, noži, žlice, skodelice, peki papir, pekač, pečica

POTEK DELA:

Razkužimo mize, umijemo si roke, spnemo lase, privežemo si predpasnike in se razdelimo v pare. Tortilje razrežemo na četrtine, meso pa na trakce. Meso posolimo in ga zvijemo v tortiljo. Takitos premažemo z jajcem in vanj zapičimo zobotrebec. Pečemo jih 12 minut na 200 °C v pečici z ventilacijo. Ko se takitos pečejo, pripravimo omake, tako da zmešamo vse sestavine.

PIŠČANJČJI TAQUITOSI IZ PEČICE

SESTAVINE:

- 500 g piščančjih prsi
- 8 tortilj
- mešanica mehiških začimb

PRIPRAVA:

- Meso operemo in narežemo na trakce.
- Piščančje trakce začinimo z mešanico mehiških začimb.
- Tortiljo razrežemo na štiri dele.
- Trakec zavijemo v četrtino tortilje. Skozi tortiljo in piščančji trapec zapičimo zobotrebec, da se tortilja ne odvij.
- Taquitose zložimo na pekač in jih posujemo z naribanim sirom.
- Pečemo 15 do 20 minut v pečici segreti na 180 stopinj.
- Po želji lahko zraven ponudimo še kakšne omake ali kisko smetano.

SADNE KOŠARICE IZ LISTNATEGA TESTA

SESTAVINE:

- 6 zavitkov listnatega testa
- 500 g jagod
- 500 g borovnic
- 500 g banan
- 250 g mascarpone sira
- jajca

PRIPRAVA:

- Testo razpremo in premažemo s sirom mascarpone.
- Razrežemo ga na 6 enako velikih delov (kvadratov).
- Vsak kvadrat v kotu diagonalno zarezemo (kot za izdelavo vetrnice).
- Zarezane dele prekrijemo in stisnemo skupaj, da oblikujemo košarice.
- V košarice naložimo na majhne kocke narezano sadje.
- Premažemo z razžvrkljanim jajcem.
- Pečemo 15-20 minut na 180 stopinj.

TESTENINE V SMETANOVI TUNINI OMAKI S SIROM

SESTAVINE:

- 250 gramov špagetov
- 1 čebula
- 150 gramov tune iz konzerve
- 200 ml smetane za kuhanje
- 2 žlici kisle smetane
- 4 žlice mleka
- sol in poper po okusu
- ščepec bazilike in peteršilja
- 2 žlici naribane mocarele ali drugega topljivega sira
- nariban parmezan (po okusu – za končni dodatek)

Kristian Benjamin Faladore

Evelina Potočnik

Zala Mordej, Evelina Potočnik, Maj Mašnič

PRIPRAVA:

- Testenine stresemo v osoljen vreli krop in jih kuhamo po navodilih na embalaži.
- V manjši posodi zmešamo smetano za kuhanje, kisko smetano, mleko, sol, poper, baziliko in peteršilj.
- Čebulo nasekljamo na drobne koščke in jo popražimo na olju (lahko uporabimo tistega, ki smo ga odlili iz konzerv tune).
- Popraženi čebuli dodamo odcejeno tunino in jo malce popražimo.
- Dodamo že pripravljeno mlečno mešanico.
- Omako zavremo, nato pa znižamo temperaturo in jo kuhamo še nekaj minut.
- Kuhane testenine prelijemo z omako in po vrhu potresemo še malo naribane mocarele ter postrežemo.

ZDRAVE BANANINE PALAČINKE

SESTAVINE:

- 3 VELIKE BANANE
- 9 ŽLIC KOKOSOVE MOKE
- 9 ŽLIC PIRINE POLNOZRNATE MOKE
- RIŽEVO MLEKO
- 6 JAJC
- 1 PECILNI PRAŠEK
- KOKOSOVO OLJE
- NADEVI/POSIPI: GRŠKI JOGURT, MED, 100% MARMELADA, MLETI LEŠNIKI, SVEŽE MALINE

PRIPRAVA:

BANANE Z VILICAMI ZMEČKAMO, DA DOBIMO KAŠO. DODAMO KOKOSOVO MOKO, PIRINO POLNOZRNATO MOKO, JAJCA IN PECILNI PRAŠEK TER VSE SKUPAJ DOBRO PREMEŠAMO S PALIČNIM MEŠALNIKOM. NATO POSTOPOMA DODAJAMO RIŽEVO MLEKO, DA DOBIMO GLADKO IN TEKOČO MASO.

V PONVI SEGREJEMO MALO KOKOSOVEGA OLJA. Z ŽLICO OBLIKUJEMO MAJHNE PALAČINKE, KI JIH PRIBLIŽNO 2 MINUTI PEČEMO NA VSAKI STRANI.

PEČENE PALAČINKE OBLOŽIMO S POLJUBNIMI NADEVI IN POSIPI.

OŠ Antona Tomaža Linhartaradovljica, 2. M, mentorica Petra Antolin, malica

Kristian Benjamin Faladore, Anja Pogačnik

Zala Mordej, Ožbej Zupan, Lan Blatnik, Anja Pogačnik

PSIČKA AMY V ŠOLI

V lanskem šolskem letu je našo šolo občasno obiskovala tudi terapevtska psička Amy. Vsak petek je med poukom spremljala drugošolce ter jim pomagala, saj je njena lastnica, Petra Antolin, v tem šolskem letu tam poučevala. Z njo so obiskovali gozd, se igrali didaktične igre ... Zaradi njene prisotnosti so bili otroci zelo motivirani za delo. Spremljala jih je tudi na vseh športnih dnevih.

Poleg dela z drugošolci pa se je večkrat posvetila tudi učencem višjih razredov, ki so lahko z njo brali.

Zala Mordej in Amy

pouk v gozdu

športni poligon

Julija Babič in Amy

Amy pri pouku

Brin Šivic in Amy

Amy v gozdu

Anika Kalan in Amy

Arija Vovk Markovič in Amy

Zoja Marjanovič in Amy

DRUŠTVO IZGNANCEV SLOVENIJE

Že vrsto let sodelujemo z Društvom izgnancev Slovenije, katerega predstavnik v Mošnjah je gospod Tone Pristov. Za njihovo 75. obletnico smo pripravili po spletu, saj nam takratne epidemiološke razmere niso dopuščale, da bi se srečali v živo. Istočasno smo organizirali tudi likovni in literarni natečaj, na katerem sta zmagali Sara Erman in Eva Biček.

Društvo izgnancev je naši šoli do sedaj namenilo že kar nekaj poklonov. Med drugim tudi 4 tiskalnike in več družabnih ter didaktičnih iger. Istočasno so poskrbeli za sladke in praktične nagrade, ki so jih prejeli nagrajenci, poleg vsega tega pa nas večkrat letno tudi obiščejo in nas presenetijo z dobrotami, ob katerih se podružimo v prijetnem vzdušju.

Naši učenci so tudi v tem šolskem letu sodelovali na tekmovanju o poznavanju zgodovine v Mošnjah med 2. svetovno vojno. Letošnji zmagovalec je bil Peter Ilc, ki je na prireditvi za to prejel pohvalo in praktično nagrado.

V nadaljevanju si lahko preberete spisa zmagovalk na literarnem natečaju ter ogledate slike zmagovalk na likovnem natečaju ob 75. obletnici obstoja Društva izgnancev.

Življenje v groznem taborišču

Danes jutraj sem se zbudila, pojedla zajtrk in z družino odšla na polje posadit krompir in korenje. Tam smo bili dve uri.

Ob pol petih popoldan je prišla nemška policija in vojaki. Vsem vaščanom so rekli, da moramo v 48 urah spakirati in priti v osnovno šolo Mošnje. Po 24 urah smo se vsi iz vasi zbrali v šoli. Vse očete so odpeljali v druge sobe, jih topli in zasliševali. Nekateri očetje so se pridružili nemški vojski, nekateri pa ne. Vse družine smo odšle v avtobus, ki nas je odpeljal v Medvode. Prišli smo v Medvode in čakali na vlak. Z vlakom smo se odpeljali v Nemčijo v taborišče.

V taborišču smo vsi dobili enake, sivo črtaste obleke in enake številke. Vsak dan smo po cele dneve samo delali, zelo malo hrane smo dobili in pijače. V taborišču sem spoznala zelo prijazno punčko po imenu Nina. Njen oče je postal del nemških vojakov, a so še vseeno prišli v taborišče. Z Nino sva se vsak dan pogovarjali in skupaj delali. Vojaki so bili nesramni do vseh vaščanov, razen Ninin oče. Vsak dan smo morali vsi delati težke stvari. 1945 so Nemci odšli v vas in požgali 7 hiš in 15 gospodarskih poslopij.

5. maja smo odšli nazaj v Mošnje. Ko smo nekateri prišli domov smo bili žalostni in razočarani. A na koncu je bilo vse v redu.

Eva Biček

Mojca Kolman

ŽIVLJENJE V TABORIŠČU V NEMČIJI

Ob 6. uri zjutraj smo se zbudili, da smo nahranili živino. Dali smo jim seno, pospravili smo njihove iztrebke in šli na polje. Mama je kuhala zajtrk mi pa smo šli orat njivo. Ko smo pojedli zajtrk je počilo v smeri cerkve. Vsi smo se ustrašili in čez 5 minut so v našo hišo prišli nemški vojaki in nas poslali v taborišče v Nemčijo. Tam smo dobili posebne obleke, ki so bile nam otrokom prevelike. Vsak dan smo delali ali na polju ali v taborišču. Bili smo lačni in nismo imeli za jest. Tam smo hodili v šolo, ki je bila zelo čudna, saj so bili zelo strogi in topli so nas, če česa nismo znali. Če je imel kdo rojstni dan je moral delati in ni dobil nobenega darila. Leta 1945 smo se vrnil in naši domovi so bili požgani, 8 hiš in 15 gospodarskih poslopij. Čez nekaj dni smo hiše začeli obnavljati in upali smo, da se kaj takega ne bo ponovilo.

Sara Erman

Sara Erman

Naša šola si je v letošnjem letu prislužila priznanje Krajevne skupnosti Mošnje ob 130. obletnici delovanja mošenjske šole ter od Društva izgnancev Slovenije zahvalo in priznanje za sodelovanje pri negovanju in ohranjanju zgodovinskega spomina na trpljenje slovenskega naroda med 2. svetovno vojno.

KULTURNA PRIREDITEV OB 130-LETNICI PŠ MOŠNJE

9. 5. 2024 smo izvedli slavnostno prireditev v počastitev 130. obletnice šole. Na prireditvi so se učenci naše šole ter povabljeni gostje predstavili s petjem, plesom, igranjem na glasbila, folkloro in dramsko igro. Za pozitivno vzdušje je že pred pričetkom prireditve poskrbel Pihalni orkester Lesce.

S svojim obiskom so nas počastili:

- ravnatelj gospod Boris Mohorič,
- predsednik KS Mošnje, gospod Dušan Jelovčan;
- predsednik DIS Radovljica, gospod Tone Pristov;
- župan, gospod Ciril Globočnik,
- gospod Živko Banjac, predstavnik Ministrstva za vzgojo in izobraževanje, svetovalec na sektorju za osnovnošolstvo,
- bivši ravnatelj, gospod Srečko Toman,
- bivši vodji šole, gospa Mihaela Jambrovič in gospa Jožica Hajdarovič,
- starši in stari starši učencev ter
- krajan iz bližnje in daljne okolice.

Prireditev je bila množično obiskana, tako da je bila dvorana premajhna in je veliko ljudi ostalo pred vrati. Le-ti niso bili prikrajšani, saj so prireditev lahko spremljali preko velikega platna pred dvorano, za kar se zahvaljujemo gospodoma Jožetu in Mihuhu Staretu. Prireditev sta tudi ozvočila in posnela, tako da je s pomočjo spleta dosegla še več ljudi.

Za sodelovanje se še enkrat zahvaljujemo Pihalnemu orkestru Lesce, Harmonikarskemu orkestru Glasbene šole Radovljica, učiteljskemu pevskemu zboru, gospe Evi Jekovec, glasbeni skupini ukulele in harmonikašu Urbanu Erženu, ki je s skladbo Golica prireditvi dodal piko na i.

Zahvaljujemo se tudi:

- hišnikoma, gospodu Marku Hribarju in Branetu Blatniku, ki sta poskrbela, da naš pevski zbor ni ostal brez stopnic na odru.
- gasilcem PGD Mošnje, ki so poskrbeli za varno parkiranje vozil in usmerjanje gostov,
- policiji PP Radovljica za varnost med samo prireditvijo in na cesti v času prihajanja in odhajanja gostov

Zasluga za organizacijo, varnost, tehnične rešitve, sodelovanje z zunanjimi nastopajočimi, vezni tekst, pogostitev, sprejem najvišjih gostov, gre dr. Tatjani Pretnar, vodji šole, in Mateji Poklukar Šmit, uradni organizatoriki. Zahvaljujemo se učiteljicam POŠ Mošnje za raznolik program in izvedbo prireditve. Zahvala gre tudi učiteljici Petri Antolin za grafično obdelavo vabila in programskega lista.

Hvala tudi vsem, ki ste prišli in se veselili z nami.

NEKAJ UTRINKOV Z NAŠE PRIREDITVE OB 130-LETNICI PŠ MOŠNJE

Pihalni orkester Lesce je s svojim nastopom popestril praznovanje.

Orkester naše matične šole v Radovljici pod vodstvom gospe Eve Jekovec je vse prisotne pozdravil s slovensko himno.

Gospa dr. Tatjana Pretnar je obiskovalce pozdravila s kratkim uvodnim govorom.

Gospod Boris Mohorič, ravnatelj naše šole, je prav tako spregovoril nekaj besed.

gospod Živko Banjac, predstavnik
Ministrstva za vzgojo in
izobraževanje, svetovalec na sektorju
za osnovnošolstvo

gospod Dušan Jelovčan,
predstavnik Krajevne skupnosti
Mošnje

Harmonikarski orkester Glasbene šole Radovljica je pod vodstvom gospoda Gašperja Primožiča zaigral skladbi A je to in Every breath you take.

Gospod Tone Pristov, predstavnik Društva izgnancev Slovenije in gospa dr. Tatjana Pretnar podeljujeta učencu Petru Ilcu pohvalo in nagrado za zmago na kvizu o mošenjski zgodovini.

Učenci Matevž Frantar, Iza Marolt in Andreja Vovk Marković so deklamirali pesem Ferija Lainščka z naslovom Dedek.

Naša povezovalca teksta pri delu: Peter Ilc in Zala Tajmer.

Urban Eržen, bivši učenec PŠ Mošnje, nam je na harmoniko zaigral Kam le čas beži in Golico.

Mlajši pevski zbor naše šole pod vodstvom Mateje Poklukar Šmit je zapel pesem Janeza Bitenca Prvič v šolo.

Učenci 2. razreda pod vodstvom gospe Petre Antolin so deklamirali pesem Toneta Pavčka: Prvič v šolo.

Učenci 1. razreda pod vodstvom gospe Anite Erman in gospe Mateje Poklukar Šmit so zaplesali na pesem Lepo je na kmetiji ...

... in zapeli pesem Kajetana Koviča: Moj prijatelj Piki Jakob.

Učenci 2. razreda pod vodstvom gospe Petre Antolin so zaplesali in zapeli pesem Milni mehurčki.

Učenci 3. razreda pod vodstvom dr. Tatjane Pretnar so zaplesali kar dva plesa. Prvi je bil Pika Nogavička, drugi pa Moja pravljica.

Pavla Kranjčič, Zala Tajmer, Sara Ješe, Nik Novšak in Andraž Pintar so se predstavili z dramsko igro Šola, s katero so nasmejali celo dvorano.

Starejši pevski zbor naše šole je zapel pesem Mire Voglar Sonce za krta. Solistke so bile Liza Aljančič, Nika Baloh, Meta Tršan in Pavla Kranjčič.

Učenci 4. razreda so zaplesali na skladbo Pusti soncu v srce.

Učenci 5. razreda so se naučili
ljudske plese in pesmi z naslovom
Šolska je težka.

Na harmoniki jih je spremljal
Peter Ilc, na klarinetu pa gospa
Mateja Poklukar Šmit.

Učiteljski pevski zbor pod vodstvom
gospe Eve Lekovec je zapel pesem
Ptice, avtorja Toneta Pavčka in Vlada
Kreslina Vse se da.

Oba naša pevski zbora pod vodstvom gospe Mateje Poklukar Šmit sta zapela pesem Čukov z naslovom Greva gor v hribe. Za glasbeno spremljavo je poskrbela skupina Ukulele iz naše matične šole v Radovljici pod vodstvom gospe Eve Jekovec.

Za konec so vsi učenci naše šole z orkestrom naše matične šole zapeli še Kekčevo pesem.

Visoki jubilej šole v Mošnjah

Podružnična šola Mošnje letos praznuje 130-letnico delovanja. V letošnjem šolskem letu je šolo obiskovalo 77 učencev od prvega do petega razreda. Ker je prostorska stiska že zdaj velika in šolski prostori dotrajani, v Mošnjah težko pričakujejo novo šolo.

MARJANA AIZLAČIČ

V začetku maja so v Mošnjah pripravili slovesnost ob 130-letnici Podružnične šole Mošnje, ki organizacijsko deluje v okviru Osnovne šole Antona Tomaža Linhartar Radovljica. Na prireditvi je nastopilo več kot 130 nastopajočih: Pihalni orkester Lence, Orkester OS Radovljica, Mlajši harmonikarski orkester Glasbene šole Radovljica, nekdanji učenec Urban Eržen, Učiteljski pevski zbor OS Radovljica, Mlajši pevski zbor PS Mošnje, Starejši pevski zbor PS Mošnje, orkester ukulele OS Radovljica in vsi oddelki Podružnične šole Mošnje od prvega do petega razreda z vsi učenci.

»Veseli nas, da so na prireditvi prišli tudi upokojeni kolegi, ki so delovali na naši šoli, vključno z nekdanjim ravnateljem Srečkom Tomazom, sedanjim ravnateljem Borisom Mohoričem in njegovima pomočnicama Anito Hrovat in Tanjo Smolej. Prišli so predsednik radovljanskega društva izgnancev Tone Pristov, predsednik KS Mošnje Dušan Jelovčan, župan Ciril Globočnik, predsednik ministrstva za vzgojo in izobraževanje Zivko Banjac in tudi vsi starši, krajanji in ljudje od blizu in daleč. Izkazalo se je, da je dvo-

tana tako kot šola za ta kraj premajhna. Prireditve so zato obiskovalci lahko spremljali tudi zunaj, v neposrednem prenosu, za katerega je skrbel Jože Stare,« je dogajanje ob jubileju povzela dr. Tatjana Pretnar, učiteljica in vodja mošnjejske šole.

Bogata zgodovina šole

V Mošnjah je bila sicer redna osnovna šola ustanovljena že leta 1876. Takrat je imela štiri oddelke, šolski prostori pa so bili v tamkajšnji mežnariji. Organist in cerkovnik, domačin France Reš, pa je otroke v Mošnjah začel učiti že mnogo prej, daljnega leta 1788. Skupaj je mošnjejske otroke poučeval kar padeset let, vse do leta 1839, ko so na župnijskem vrhu zgradili novo šolo.

A je stavba kmalu postala premajhna, zato so leta 1894 zgradili večjo, to je šolsko stavbo, v kateri pouk na razredni stopnji poteka še danes, ko na šoli deluje pet oddelkov od prvega do petega razreda, ki jih skupaj obiskuje 77 otrok, od tega kar 22 prvošolcev, in trije polni oddelki podaljšanega bivanja. Na šoli je zaposlenih osem učiteljic, dve učiteljici z mazične šole pa enkrat tedensko prihajata in poučujeta ubirna predmeta, nemščino in šport, je povedala Tatjana Pretnar.

Dr. Tatjana Pretnar, vodja podružnične šole Mošnje, z učenci na zadnji šolski dan.

J. Hrovat / L. Smolej / B. Mohorič

Število otrok se v zadnjem obdobju povečuje: že v pravkar končanem šolskem letu je v mošnjejsko šolo hodilo šest otrok več kot v letu poprej, vpis za novo šolsko leto pa kaže na povečanje še za tri otroke, je pojasnila vodja šole.

Prostorska stiska

Stiska s prostorom je zato iz leta v leto večja. »Imamo pet učilnic, od katerih so tri res majhne in – da, imamo prostorsko stisko. Še huje pa je z garderobami. Za pet oddelkov imamo le dve maziši. Zadevo rešujemo tako, da si po dva razreda delita eno

garderobo, peti odderek pa ima garderobo kar pri vходу na hodniku. Enako si delimo tudi sanitarije. O opremljenosti ne bi zgođljala besed, ker je res dotrajana in komaj čakamo novo šolo,« je razmere opisala Tatjana Pretnar, zadovoljna, da občina vendarle načrtuje gradnjo nove šole.

»Novo šolo potrebujemo v prvi vrsti zaradi varnosti (požar, potres), dotrajnosti opreme, prostorske stiske in še bi lahko naštevala. Nova šola ne bo samo odnesla vseh teh skrbi, temveč bo omogočila tudi to, da bodo prvi trije razredi imeli poleg notranje tudi zunanjo učilnico, da

lahko imeli večjo telovadnico, ki bo v prvi vrsti varna za tako število otrok in bo imela vse rekvizite, ki jih potrebujemo za redno šolsko delo, da bomo imeli jedilnico, v kateri bodo lahko krali vsi učenci, in te bo več razporedov, kdaj gre lahko kolo na kosilo, večjo knjižnico, učiteljsko zbornico in sanitarije, kuharica svoje prostore s hitamlo in sanitarijami in še več tega, česar zdaj nimamo. Predvsem pa bodo otroci v novi šoli lahko plesali in igrali gibalne igre brez strahu oziroma občutka, da bi se v spodnji učilnici zrušil strop. Mojim, da je razlogov za novo šolo več kot

deset. Bi se pa zahvalila predsedniku sveta KS Dušanu Jelovčanu in tudi županu Cirilu Globočniku, da razumeta našo stisko in se borita, da nova šola bo.»

Majhne šole so posebne

Šola v Mošnjah bo kljub vsemu ostala manjša šola, podružnica. Čeprav se učitelji in učenci zaradi majhnosti spopadajo s številnimi izzivi, je prav majhnost pogosto tudi prednost. »Prednost manjših šol je, da se vsi med seboj poznajo in smo zato zelo povezani. Učenci se poleg učnih predmetov učijo tudi življenjskih lekcij odgovornosti, empatije, strpnosti in solidarnosti,« je izkušnje z delom v podružnični šoli povzela Tatjana Pretnar.

»Pomesti smo na vse uspehe, ki jih učenci dosegajo na vseh šolskih, regijskih in državnih tekmovanjih. Teh res ni malo. Pomesti smo tudi na povezanost s krajevno, saj otroci nastopajo na vseh prireditvah, s tem pa se kalijo v močne govorce, pevce in plesalce. Na tem mestu pa se moram zahvaliti tudi staršem, ki nas podpirajo in svojim otrokom omogočajo razvoj tudi na tem področju. Predvsem pa kraj živi, dokler je živa šola. To dokazuje dobra obiskovanost prireditev, na katerih sodelujejo otroci naše šole.»

Naša šola in kraj sta bila omenjena tudi v Deželni novicah, ki so izšle 21. maja 2024.

Praznik v Mošnjah

Krajevni praznik v Mošnjah zaznamujejo v začetku maja, v spomin na čas, ko so se ob koncu druge svetovne vojne Mošnjani vrnili iz izgnanstva.

MARJANA AIZLAČIČ

Osnovno prireditev je Krajevna skupnost Mošnje pripravila v soboto, 11. maja, ko so v dvorani kulturnega doma, kjer so pripravili kulturni program, podelili priznanja krajevne skupnosti. Tokrat so priznanja podelili Podružnični šoli Mošnje, ki letos praznuje 130-letnico delovanja, in Danilu Korošcu, ki je prejel zahvalo krajevne skupnosti za dolgoletno delovanje v kulturnem društvu, ker je bil dolga leta tudi predsednik. Pred prireditvijo so pripravili pogostitev za krajanje, starejše od sedemdeset let, v

sednu pred tem pa turnir v namiznem tenisu ter strelsko tekmovanje, oboje tako za odrasle kot tudi za otroke. V četrtek, 9. maja, je bila v prostorih kulturnega doma še prireditev ob 130-letnici podružnične šole. V Mošnjah se sicer letos spominjajo tudi dogodkov izpred osemdesetih let, ko so bili krajanji izgnani s svojih domov, vas pa delno požgana. Ob obletnici je Društvo izgnancev v prostorih podružnične šole pripravilo priložnostno razstavo. Kot je povedal predsednik sveta krajevne skupnosti Dušan Jelovčan, krajevna skupnost Mošnje ob lanskih poplavih k sreči ni bila zelo

prizadeta, se pa je prav zaradi naravne ujme in sanacije njenih posledic tudi tu zamaknilo nekaj načrtovanih projektov. Predvsem gre za začetke obnove ceste »v grabnu« – projekt se s prvo fazo začne letos. »Kljub temu smo na novo uredili odvodnjavanje pri poslovnih vežicah; uredili smo novo ponikovalnico, eno pa obnovili. Pridobili smo soglasja in idejno zasnovo za širitev pokopališča, v sodelovanju z občino pa tudi gradbeno dovoljenje za projekt. V kulturnem domu je bilo obnovljeno ozvočenje,« je pojasnil Dušan Jelovčan.

Lani so se ukvarjali tudi s projektom gradnje nove podružnične šole in tako med drugim preverjali, kakšno je mnenje krajanov glede lokacije ob kulturnem domu. »Zaradi nekaterih posameznikov, ki so nasprotovali gradnji nove šole ob kulturnem domu, je bilo opravljeno glasovanje za nadaljevanje postopkov. Krajanji so projekt nove podružnične šole na načrtovanem mestu podpelji z večino glasov,« je pojasnil. Povedal je še, da za leto, ki prihaja, načrtujejo zamenjavo vrat na poslovnih vežicah, začetek obnove ceste »v grabnu« in nadaljevanje postopkov in pridobivanje so-

Predsednik sveta Krajevne skupnosti Mošnje Dušan Jelovčan, vodja podružnične šole Tatjana Pretnar in nagradjenec Danilo Korošec

glasij za obnovo ceste vzhodno od šole. Načrtujejo tudi obnovo pozdravnih kozolcev in oglasnih desk ter pripravo na začetek projekta širitve pokopališča. Prizadevali si bodo, da bo občina sredstva zanj zagotovila že v prora-

čunu za leto 2025. Krajevna skupnost bo z občino še naprej sodelovala tudi pri projektu izgradnje nove podružnične šole. »Želja in občina je, da se dela začne v letu 2026 oziroma najkasneje leta 2027,« je še pojasnil Jelovčan.

SPONZORJI

KAVARNA AMBIENT
RADOVLJICA
Pretnar Janez, s. p.

vir: <https://mosnje.os-att.si>

